

Lisbet Foss' prædiken juleaften

Taler

Lisbet Foss
Præst, ph.d. og forfatter

Dato

24. december 1996

Sted

Dyssegårdskirken

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 2, vers 1-14

Salmer

Fra Himlen højt kom budskab her
Et barn er født i Betlehem
Hjerte, løft din glædes vinger
Julen har englelyd

1

Kommer

Det er måske meget godt at julen banker på her hos os danskere i den mørke tid?

5

Hvor dagen har tabt så meget af sin længde. Hvor solen næsten er borte.

Træerne står ribbede.

10

Og vejr og vind rusker i alt hvad det kan få fat i! Og snart har vi frosten.

Måske en bunden jord. Sundene der lukker til.

15

Koldt både ude og inde.

Koldt og mørkt...

Hvis det varede ret meget længere var det ude med os.

20

Hvor *er* vi små!

Jo men sådan er vi jo ikke udsæ?

25 Nej vi sikrer os så godt vi kan – og vi kan meget – højteknologiske
velfærdsdanskere som vi er... Alligevel ved vi det er spinkelt:

Hvor skal der lidt til!

30 Skrøbelig og sårbar er vor eksistens.

Det er utroligt det hænger sammen.

Men til daglig når det os ikke, og vi tænker ikke derpå.

35

Så en dag er alting forandret!

Noget bryder ind som ændrer vor tilværelse totalt.

40 Vi opdager, at det ikke længere kan bære.

Og der er ikke en af os der ikke opdager det.

Og det er jo ikke svært at konkretisere. Mange af jer vil have oplevet det i år, og
45 vil have det tungt med julen:

Kulkastede planer og håb.

Tab af livsmuligheder og udfoldelse.

50

At miste førlighed, ungdom og helbred.

Miste den man står nær.

55 Opdage hvad døden er - hvor det før var alle de andre.

Svigtes.

Eller svigte selv.

60

Miste illusionen om sig selv: Hvorfor gjorde jeg det? Hvem er jeg dog selv? Har
det onde også med *mig* at gøre?

65 Ja det smukke billede *kan* næsten ikke andet end krakelere.

Og det gør det igen og igen...

Dog, vi retter os. Og indretter os på at leve videre.

70

Måske med lidt sår i sjælen. Og en smule klogere.

Indtil vi aer finder vore vante rammer, og glemmer hvem vi er. Og er de samme komfortable velfærdsdanskere som vi altid har været.

75

Men nu er det alligevel den mørke tid – bag al velfærd og velstand. Og bag julens glimmer og glans.

80

Eller det er den tid hvor der ikke kan lyves, og alting omkring os taler sit tyste sprog: Med mørket, de korte dage, kulden der tager til. Og mennesket der bliver lille...

Jamen det er også nu den tid hvor *julen* kommer til os! Og har alting at give os.

85

Ikke for vore illusioners og facaders skyld.

90

Og ikke på grund af vor rigdom, styrke, godhed, succes og evne til at håndtere livet – det handler jo slet ikke om glimmeret og de smukt pyntede vinduer, eller facaden der ikke må krakelere. Men om det som er sandheden om os. Og er den virkelighed vi umuligt kan løbe fra.

Og så mørkt det end er hos os, skulle det ikke være vanskeligt at se lyset. Her hvor tingene er hvad de er, og ikke er det mindste pakket ind.

95

Hvor sorgen er *sorg*.

Hvor savnet virkelig også er *savn*.

Hvor ensomheden og elendigheden, *er* ensomhed og elendighed. Hvor ondskaben er ondskab, og døden død: ja der bliver lyset virkelig *lys*. Stort og strålende og overvældende og smukt. Og der bliver glæden *glæde*.

100

Helt som dengang han kom til os.

Fra sit himmelske lys – fordi han ikke kunne bære at det var som det var.

105

Og det var ikke de rige, dygtige, succesfulde, smukke, stærke, som lyset skinnede for. Men markens hyrder i den dybe nat. Ja fattige mennesker, som vi aldrig ville tænke på i denne forbindelse.

110 Men nu strålede lyset om dem, og fyldte alt. Deres nød og fortræd må lægge sig, og blive til slet ingenting. De hørte ordet om den store glæde. Og om Frelseren der var født dem...

Og *han* er Josefs og Marias søn!

115

I finder ham i krybben her lige ved siden af. Der ligger han,

Lille blandt de små.

120 Sårbar og udsat, blandt sårbare og udsatte. Et menneske som jer...

Og straks må hyrderne hen og se det der er sket, og finde barnet.

125 Og straks må de fortælle alt hvad de netop har hørt – så stort os ubegribeligt det også er.

Skulle dét ikke have noget at sige os?

Vi som bliver de små i livet.

130

Trods al vor velfærd. Og trods alle vore forsøg på at holde os mørket fra livet.

Er ikke her alting sagt?

135 Jo en stor, ny begyndelse!

Lys i mørket.

Glæde for sorg.

140

Ja den store glæde for alt folket.

Og Frelseren som er nær hos hver eneste af os.

145

Og så er mørket ikke mørkt, mørket er som dagen! Og godt kan vi nu ved
nattetid kende som børn vor Fader blid...

Og lad så vind og vejr ruske, og stormen tage fat.

150

Lad kulde og frost komme over os og natten være mørk... Her er lys!

Her er glæde! Og rigeligt til alle.

155

Frelseren er født.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

160

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Juleaften, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

165

<https://www.dansketaler.dk/tale/lisbet-foss-praediken-juleaften>

170

175